

Oliver Dragojevic

Balada O Cacinom Satu

Caca je jema sat u malom zepu
takvoga sata nima vise niko
iz njeg' se vrime razlilo ka mliko
ka vino ca je uteklo svon cepu

Kad bi caca zasta da otare celo
i sat bi sta i mudro bi muca
nije jema srca da odbroji uru
coviku ca sidne da umoran ruca

Na cacinom satu brise se i gubi
to vrime u zlatu i ti prsti grubi
to vrime u zlatu, taj leut ca krece
na cacinom satu vratiti se nece

Caca se moga i bez sata snaci
po pivcu, maski, po jugu u zraku
al' more biti, cutija se jaci
sa saton ca je svitlija u mraku

Pricaju judi, starili su skupa
sat je bija srce u cacinu tilu
i nije se znalo ca to suska, lupa
ca to tira naprid vrilu krv kroz zilu

Sve dok nisu oba ostali bez glasa
sve dok nije zemja rekla zadnje slovo
jos se nije znalo ca je puklo, stalo
jer na njima sve je bilo jos ka novo